

Четири песме – Мира Грк

ЛУЧА

Кад је на овој међи, Господ кућу темељио,
кад је у њој лучу ужегао,
и кад је од огња, анђео пали утекао,
да ли је раб Његов, који се ту затекао,
у трену постања свога знао,
да му је Градитељ кључе под срцем завештао?

Кад је налет, на праг кидисао,
жеженим златом двери оковао,
кад му је ногом под грло стао,
да ли је раб Божији, који се ту затекао,
над понором безданице знао,
да га рука Божија заспалога буди,
и запретене кључеве тражи, на мртвој стражи,
довратка са седам брава?

Кад је војник Христов, лучом засијао,
на бранику очињега вида заплакао,
да ли је налет, који се ту затекао,
у пропасти својој, слутио или знао,
да сваким дукатом жеженог злата
по једну бесану ноћ испраћа и броји,
да сред гроба свога већ одавно стоји?
Да се врелог гвожђа дотакао,
о најдоњи камен спотакао,
На небеској међи Сведржитеља?

ОЛУЈА

На искривљеном ексеру,
у довратку куће,
у којој станује,
помало зарђали, од чекања,
висе кључеви куће
у којој је живео Миливој Комазец.

Мучи Миливој и не помиње их.
Као да је он крив,
што се у брави коју су отварали,
легу гуштери и црно трње.
Ђути Миливој и не гледа их.
Као да ће морати да им се правда,
Што их је преварио,
кад је поверовао да ће се једном вратити.

Безброј пута је устајао да их баци.
У бунар, низ воду, где било,
Само да их се отараси.
Не даде му се.
Као да му та брава,
чији праг походи у сновима,
отима последњу снагу
и не да му, да их се дотакне.

Све би на свету дао да их је изгубио,
да их нема,
да их никад није ни било,

ни те куће,
ни те браве,
ни тог несретног дана,
кад је тим кључем
и његова душа закључана!

ЗМИЈА

Ни у мастило не могу побећи.
Одвише је срца у петама
За тишину.
Језик ми се рачва,
А немам други свлак,
Кад без овог останем,
Голу ће ме оплодити сан.

НА МРТВОЈ СТРАЖИ

На мртвој стражи бесаној ноћи,
у којој сам ти све опростила,
молитвујем царско опело
свим мојим ранама.
Грцам без даха
сваки трен којим сам се усудила,
голим рукама
гасим вулкане што сам их пробудила.
Безгласна дозивам
разум из лудила,
на узглављу детета

призивам мајку,
да се врати из бунила.

А од мене отпада,
боли, разара.

Враћам се крвавим траговима
у вртлоге обмана,
са срцем на врх ножа
лижем ране непребола.
Саму себе распињем
и са крста скидам проклета,
самој себи отета,
и чекам јутро да ми сване,
чекам сунце да ми гране,
да издржим и устанем,
да угасим или планем,
да ме више никад ни за кога нема!

О ПЕСНИКИЊИ

Мира (Абрамовић) Грк рођена је у Новом Саду 1963. године. Основне студије је завршила на Економском факултету, а Специјалистичке студије у области инжењеринга заштите животне средине, на Факултету техничких наука у Новом Саду. Запослена је у НИС Гаспрому у Новом Саду. Удата је и мајка три кћери и сина. Пише поезију и кратку форму прозе.

Живи у Гајдобри и Новом Саду